

Петко Р. Славейков

Вярата и надеждата на
българина към Русия

Посвещава се на руския народ

Руский цар е на земята
най-велик, над всички пръв,
русците са наши братя,
наша плът и наша кръв.

Кат Русия няма втора
тъй могъща на света;
тя е нашата подпора,
тя е нашта висота!

Руска сила, руска воля,
руска кръв и руский пот
ще избавят от неволя
наший падналий народ.

Бог поддържа крепка мишца
и ръка спасителна;
той е вложил ней в десница
сабя отмъстителна.

Нам Русия е надежда,
руский цар е нашый спас –
ником друг не ни поглежда,
не помисля зарад нас.

Немци, френци, англичани
наши са враждебници,
дружни с нашите тирани,
с нашите изедници.

Спекуланти са омразни –
интерес им покажи,
че да виж дела проказни
и чифутски в тях лъжи.

Род и вяра е идея
за Русия най-света;
нейний подвиг е за нея –
благородна й целта.

Със Русия днес съгласни

да застанем брат до брат
и да станем сопричастни
в този неин подвиг свят.

Долу всички спекуланти,
да сломи се техний рог;
да смирят ся интриганти,
да живее руский бог!

КРАЙ

Стихотворението е написано през март 1877 г., по време на обявяването на Руско-турската война.

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4233>]